

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobkyně: **Mgr. S. W.**, narozená „X“,
bytem „X“,
zastoupená advokátem JUDr. Janem Walterem,
sídlem Volyňských Čechů 837, 438 01 Žatec,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor územního plánování
a stavebního řádu,**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 3. 2017, č. j. 102/UPS/2017/3,
JID: 42326/2017/KUUK/Sv.,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 9. 3. 2017, č. j. 102/UPS/2017/3, JID: 42326/2017/KUUK/Sv., a rozhodnutí Městského úřadu Vejprty ze dne 23. 1. 2017, č. j. MU-VEJ/99/2017/Sú-Še/R14, **se pro nezákonnost zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 17 704 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 3. 2017, č. j. 102/UPS/2017/3, JID: 42326/2017/KUUK/Sv., jímž žalovaný zamítl její odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Vejprty (dále jen „městský úřad“) ze dne 23. 1. 2017, č. j. MU-VEJ/99/2017/Sú-Še/R14, kterým byla odmítnuta žádost žalobkyně ze dne 11. 1. 2017 o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“), kterou žalobkyně žádala o poskytnutí informací, a to o aktuální soupis spisu sp. zn. MU-VEJ/2054/2013/Sú-VI a o kopie veškerých listin zařazených do uvedeného spisu v době od 13. 12. 2016 včetně. Žalobkyně se současně v žalobě domáhala toho, aby soud zrušil rozhodnutí městského úřadu a uložil žalovanému povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně popsala předcházející řízení před správními orgány a uvedla, že výrok rozhodnutí městského úřadu neobsahuje konkrétní hmotněprávní ustanovení, dle nichž bylo rozhodováno, nýbrž obsahuje pouze procesní ustanovení, a to § 2 odst. 1 a § 15 odst. 1 informačního zákona. Na podporu svého tvrzení poukázala na náleze Ústavního soudu ze dne 15. 12. 1999, sp. zn. II. ÚS 31/99.
3. Dále namítala nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, jelikož rozhodnutí městského úřadu není náležitě odůvodněno, když není zřejmé, z čeho městský úřad dovodil závěr, že spis sp. zn. MU-VEJ/2054/2013/Sú-VI byl kompletně předán Krajskému soudu v Ústí nad Labem a že požadované informace městský úřad nemá, tedy chybí premisy a právní úvahy, jak k daným závěrům dospěl.
4. Nesouhlasila s výkladem provedeným městským úřadem, že k odmítnutí žádosti o informace postačí, že vyžadovanou informaci nedisponuje. Jelikož rozhodnutí správních orgánů neobsahují hmotněprávní ustanovení, dle nichž byla rozhodnutí vydána, byla žalobkyně toho názoru, že byl mylně aplikován § 2 odst. 4 informačního zákona, jenž stanoví, že povinnost poskytovat informace se netýká vytváření nových informací. Na podporu svého tvrzení poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011-67.
5. Rovněž namítala nedostatečně a nesprávně zjištěný skutkový stav, když správní orgány konstatovaly, že požadovanými informacemi nedisponují, jelikož byl dotčený spis zapůjčen Krajskému soudu v Ústí nad Labem. Uvedla, že městský úřad pochybil, když se nezabýval skutečností, že požadované informace mohou existovat i mimo zapůjčený správní spis. Žalobkyně následně dotazem od městského úřadu zjistila, že mimo správní spis se nacházejí informace jednak v podacím deníku, kde se shromažďují informace o došlých i vytvořených dokumentech, dále v dokumentech došlých do spisu v době, kdy je spis zapůjčen, a konečně v průvodním dopisu, který se sestavuje v případě zapůjčení spisu a je v něm popsán obsah spisu.
6. Uvedla, že žalovaný žalobou napadené rozhodnutí náležitě neodůvodnil a nevypořádal se se všemi odvolacími námitkami. Předně se nevypořádal s odvolací námitkou, že výrok rozhodnutí městského úřadu neobsahuje žádné hmotněprávní ustanovení zákona, na němž Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

by rozhodnutí spočívalo, nýbrž obsahuje pouze procesní ustanovení. Žalovaný podle názoru žalobkyně reagoval zejména vnitřně rozporuplným tvrzením, že § 15 odst. 1 informačního zákona dopadal na daný případ přímo i analogicky. Zdůraznila, že žalovaný se nevypořádal s námitkou nedostatečně odůvodněného rozhodnutí městského úřadu, načež pouze konstatoval, že si ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) ověřil skutečnosti uvedené v odůvodnění rozhodnutí městského úřadu. A konečně se dle žalobkyně žalovaný nedostatečně vypořádal s odvolací námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu, neboť opomněl možnost, že požadované informace se mohly nacházet v dispozici městského úřadu mimo správní spis i jakoukoliv evidenci.

7. Žalobkyně považovala za nesprávnou právní úvahu žalovaného, jenž přezkoumával skutkový stav ke dni vydání rozhodnutí městského úřadu, ačkoliv měl skutkový stav přezkoumávat ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, jelikož dotčený správní spis se mohl v mezidobí městskému úřadu vrátit. Na podporu svého tvrzení poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011-79, a ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 68/2008-126.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Žalovaný uvedl, že výrok obsahuje § 2 odst. 1 a § 15 odst. 1 informačního zákona, přičemž důvod odmítnutí žádosti o informace spočívající v tom, že městský úřad požadovanou informaci nemá, není v zákoně výslovně uveden a je dovozen z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2008, č. j. 2 As 71/2007-56. K namítanému nedostatečnému odůvodnění rozhodnutí městského úřadu žalovaný uvedl, že městský úřad konstatoval, že požadovaný spis byl předán Krajskému soudu v Ústí nad Labem, a proto požadovanými informacemi nedisponuje. K tomuto žalovaný podotkl, že žádný právní předpis neukládá městskému úřadu vytvořit si kopii správního spisu, je-li tento předáván soudu. Deklaroval, že se se všemi odvolacími námitkami vypořádal, a v podrobnostech odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Závěrem podotkl, že ani v době vydání napadeného rozhodnutí neměl městský úřad požadovaný správní spis v dispozici.

Replika žalobkyně k vyjádření žalovaného

9. Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného uvedla s odkazem na zásadu enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí, že městský úřad měl ve svém rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace uvést některý ze zákonem stanovených důvodů pro takové odmítnutí. Dodala, že městský úřad neuvedl normu, kterou aplikoval ani v odůvodnění rozhodnutí. Podotkla, že namítala nedostatky v právní úvaze městského úřadu, a nikoliv žalovaného, který potvrzením rozhodnutí městského úřadu učinil dvojinstanční správní řízení jednoinstančním. Dále zdůraznila, že měl městský úřad zkoumat, zda z některého právního předpisu pro něj neplyne povinnost vést o správním spisu i jinou evidenci pro případ, že nebude mít spis k dispozici, aby mohl potenciálně z této evidence čerpat informace. Dále k vyjádření žalovaného podotkla, že vyžadovala pouze kopie listin z dotčeného správního spisu a jeho celkový přehled (soupis), a nikoliv jedinečné originály listin. Uvedla, že žalovaný se nikterak nevyjádřil k námitce, že napadené rozhodnutí nebylo náležitě odůvodněno. Závěrem konstatovala, že ačkoliv se v napadeném rozhodnutí žalovaný zabýval stavem dotčeného spisu ke dni vydání rozhodnutí městského úřadu, ve

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vyjádření k žalobě uvedl, že nepopsaným způsobem zjistil, že i ke dni vydání napadeného rozhodnutí byl správní spis u Krajského soudu v Ústí nad Labem.

Doplnění žaloby

10. Žalobkyně v doplnění žaloby ze dne 7. 5. 2020 konstatovala, že městskému úřadu vytýkala nedostatky v odůvodnění jeho rozhodnutí, ve kterém absentuje označení aplikované právní normy upravující podmínky odmítnutí žádosti (chybí jak ve výroku, tak v odůvodnění), výklad obsahu této normy a úvahy o její aplikaci v podmínkách konkrétního případu. Tyto nedostatky žalovaný dle žalobkyně nijak nenapravit. Ani z rozhodnutí žalovaného se nedozvídáme, jaké jsou podle objektivního práva podmínky, za kterých může městský úřad přistoupit k odmítnutí žádosti o informace v případě, že informacemi nedisponuje, a z jakého ustanovení se tyto podmínky vyvozují. Podle žalobkyně pak není dost dobře možné přezkoumat správnost úvahy správního orgánu. Namítala, že zjištění, že městský úřad požadovanými informacemi nedisponuje, je nesprávné, neboť předmětem žádosti o informace byl i soupis spisu a městský úřad tyto informace má, jelikož jsou evidovány mimo spis samotný, a to jednak v podacím deníku, kde se shromažďují informace o došlých i vytvořených dokumentech, dále v dokumentech došlých do spisu v době, kdy je spis zapůjčen, a konečně v průvodním dopisu, který se sestavuje v případě zapůjčení spisu a je v něm popsán obsah spisu. Navrhla jako důkaz sdělení městského úřadu ze dne 28. 3. 2017, č. j. MU-VEJ/987./2017/VVSVŠ, z něhož jednoznačně vyplývá, že si městský úřad v případě, že zapůjčuje spis, vytváří přehled jeho obsahu, který mu po vrácení spisu slouží ke kontrole úplnosti spisu. Usuzovala, že městský úřad měl k dispozici přehled spisu sp. zn. MU-VEJ/2054/2013/Sú-VI i poté, co spis zapůjčil krajskému soudu. Bylo pak chybou městského úřadu, že při vytváření skutkového obrazu vycházel pouze z toho, že spis zapůjčil, a nezjišťoval, jakými informacemi disponuje mimo spis.
11. V doplnění žaloby ze dne 13. 7. 2020 žalobkyně uvedla, že po podání žaloby zjistila, že spis sp. zn. MU-VEJ/2054/2013/Sú-VI byl předán Krajskému soudu v Ústí nad Labem společně s průvodním dopisem ze dne 9. 1. 2017, k němuž byl přiložen též soupis předmětného spisu. Zdůraznila, že by městský úřad nedisponoval celým spisem, měl k dispozici průvodní dopis se soupisem spisu, a tedy část vyžádané informace. Jako důkazy navrhla žalobkyně sdělení městského úřadu z 25. 6. 2020 a 3. 7. 2020.

Ústní jednání soudu

12. Právní zástupce žalobkyně při jednání soudu konaném dne 22. 7. 2020 uvedl, že z provedeného dokazování vyplývá, že správní orgány vycházely z nesprávného závěru, že městský úřad nedisponoval požadovanou informací.
13. Pověřený pracovník žalovaného při tomtéž jednání soudu navrhl zamítnutí žaloby.
14. Soud při jednání v souladu s § 52 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) provedl k návrhu žalobkyně dokazování sdělením k žádosti o informace podle zákona č. 106/1999 Sb. ze dne 17. 3. 2017, č. j. MU-VEJ/825./2017/VVSVŠ, ve kterém městský úřad sdělil právnímu zástupci žalobkyně, že veškeré dokumenty patřící k jedné věci se zakládají do tohoto spisu pod jedním číslem jednacím. Dále městský úřad v tomto sdělení uvedl, že pokud zapůjčuje spis, vytvoří se průvodní dopis, kde se vypíší veškeré náležitosti, a to zůstane u zpracovatele. Pokud během zapůjčení spisu dojdou další dokumenty, jsou zaevidovány pod stejným č. j. a přiloženy Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

k průvodnímu dopisu zapůjčeného spisu; pracovník si nedělá žádné kopie ze spisu, přičemž obsah spisu je popsán v průvodním dopisu. Soud dále k návrhu žalobkyně provedl dokazování sdělením k žádosti o informace podle zákona č. 106/1999 Sb. ze dne 28. 3. 2017, č. j. MU-VEJ/987./2017/VVSVŠ, ve kterém městský úřad sdělil právnímu zástupci žalobkyně, že se mimo spis vedený městským úřadem neukládají a neevidují žádné dokumenty. V průvodním dopisu o zapůjčení spisu pracovník městského úřadu poznačí, jaké dokumenty jsou ve spise zasílány a počet stran, aby si pracovník mohl při vrácení spisu překontrolovat jeho úplnost. K návrhu žalobkyně soud provedl též dokazování sdělením městského úřadu ze dne 25. 6. 2020, podle něhož městský úřad žalobkyni poskytl průvodní dopis ze dne 9. 1. 2017, na jehož základě městský úřad předložil správní spis Krajskému soudu v Ústí nad Labem k řízení vedenému pod sp. zn. 15 A 91/2014. Dále soud k návrhu žalobkyně provedl dokazování sdělením městského úřadu ze dne 3. 7. 2020, kterým městský úřad žalobkyni zaslal přílohy č. 1 až 7 (soupis předávaných správních spisů) k průvodnímu dopisu ze dne 9. 1. 2017. Soud též k návrhu žalobkyně provedl dokazování usneseními žalovaného ze dne 25. 9. 2017, č. j. 585/UPS/2017-2, a ze dne 6. 11. 2017, č. j. 585/UPS/2017/14.

Posouzení věci soudem

15. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.
16. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném ústním jednání dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
17. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 11. 1. 2017 podala žalobkyně u městského úřadu prostřednictvím svého právního zástupce žádost o poskytnutí informací, a to o aktuální soupis spisu sp. zn. MU-VEJ/2054/2013/Sú-VI a o kopie veškerých listin zařazených do uvedeného spisu v době od 13. 12. 2016 včetně. Předmětnou žádost městský úřad odmítl rozhodnutím ze dne 23. 1. 2017. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, o němž rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.
18. Soud nejprve posuzoval námitku žalobkyně, podle níž výroková část rozhodnutí městského úřadu neobsahuje uvedení konkrétních právních ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, což odporuje § 68 odst. 2 správního řádu. Svou námitku žalobkyně rozvinula konstatováním, že ve výrokové části rozhodnutí městského úřadu jsou obsaženy pouze odkazy na § 2 odst. 1 a § 15 odst. 1 informačního zákona, a chybí tak uvedení hmotněprávních norem, podle nichž bylo rozhodováno. Soud k tomu uvádí, že ve výrokové části rozhodnutí, jímž se odmítá, případně částečně odmítá poskytnutí informace, by mělo být uvedeno, že rozhodnutí bylo vydáno podle § 15 odst. 1 informačního zákona ve spojení s některým dalším ustanovením uvedeného zákona, které Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

upravuje jednotlivé případy omezení přístupu k informacím, tj. § 7 až 11 (k tomu srov. např. *Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, komentář k § 15 odst. 1*). Dále je nutné poukázat též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2016, č. j. 9 As 257/2015-43, www.nssoud.cz, v němž je uvedeno, že „[p]odrobnosti výkonu tohoto práva stanoví informační zákon, který zároveň v ustanoveních § 7 – 11 upravuje důvody pro odmítnutí poskytnutí informací. Poskytnutí informace lze nad rámec těchto právních důvodů odmítnout také z důvodů faktických, které v zákoně z pochopitelných důvodů vyjmenovány nejsou. Typickým faktickým důvodem neposkytnutí informace je situace, kdy povinný subjekt požadovanou informaci nemá (rozsudek sp. zn. 2 As 71/2007).“ Žalobkyni je třeba dát za pravdu, že rozhodnutí městského úřadu tyto náležitosti skutečně neobsahuje. Výroková část rozhodnutí městského úřadu, kterou žalovaný v odvolacím řízení nijak nedoplnil, obsahuje jenom odkaz na procesní ustanovení (§ 2 odst. 1 a § 15 odst. 1 informačního zákona) a uvedení hmotněprávních ustanovení, popřípadě alespoň uvedení faktického důvodu, pro který nelze požadované informace poskytnout, tak zcela chybí. V této části lze žalobkyni přisvědčit. Absence hmotněprávního ustanovení je nicméně vadou, která neměla vliv na zákonnost rozhodnutí správních orgánů. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů je zjevné, z jakých důvodů byla žádost žalobkyně odmítnuta, a to z toho důvodu, že městský úřad nemá daný správní spis k dispozici. Soud tak ve vztahu k dotčené žalobní námitce uzavírá, že výrok rozhodnutí je i přes absenci odkazu na příslušná zákonná hmotněprávní ustanovení dostatečně určitý a srozumitelný, je z něj seznatelné, poskytnutí jakých informací bylo žalobkyni odepřeno a z jakých důvodů. Za takové situace by zrušení žalobou napadeného rozhodnutí pro uvedený nedostatek bylo výrazem přepjatého soudního formalismu.

19. Dále soud hodnotil námitku žalobkyně, že rozhodnutí městského úřadu není ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu náležitě odůvodněno, což žalobkyně spatřovala v tom, že se žalovaný nikterak nevyjádřil k odvolacím námitkám týkajícím se nedostatečného odůvodnění rozhodnutí městského úřadu, nedostatečně zjištěného skutkového stavu a skutečnosti, že výrok neobsahuje ustanovení aplikovaných hmotněprávních norem. Soud zdůrazňuje, že žalovaný se v odůvodnění rozhodnutí k odvolacím námitkám žalobkyně vyjádřil, a to na str. 3 a 4 žalobou napadeného rozhodnutí. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného vyplývá, že žalovaný považoval ve smyslu § 68 odst. 2 správního řádu za dostačující, jestliže městský úřad uvedl ve výrokové části rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace pouze § 15 odst. 1 informačního zákona. Dále žalovaný k odvolací námitce žalobkyně týkající se toho, že rozhodnutí městského úřadu není náležitě odůvodněno, konstatoval, že ověřil skutečnosti uvedené v odůvodnění rozhodnutí městského úřadu a tyto skutečnosti považuje pro vydání rozhodnutí městského úřadu za dostačující a obsah odůvodnění na základě zjištěného skutkového stavu za zpracovaný v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaný dále poukázal na to, že městský úřad v době vyřizování žádosti o informace daným správním spisem nedisponoval a z žádného právního předpisu neplyne povinnost, aby si správní orgány při předání správního spisu pořizovaly jeho kopii, a proto nebylo možné žalobkyni požadované informace poskytnout. Soud shrnuje, že žalovaný se sice stručně, ale dostačujícím způsobem vyjádřil ke všem třem odvolacím námitkám žalobkyně. Z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí je též zřejmé, proč žalovaný shledal všechny odvolací námitky nedůvodnými.
20. Dále žalobkyně namítala, že žalovaný nezjistil stav požadovaného správního spisu ke dni vydání napadeného rozhodnutí a zda požadované informace neexistují i mimo požadovaný

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

správní spis. Žalovaný na str. 3 žalobou napadeného rozhodnutí uvedl: „Z obsahu žádosti odvolatelky ze dne 11.1.2017 je zřejmé, že odvolatelka povinný subjekt požádala o poskytnutí informací/dokumentů, které se týkají konkrétní spisové složky povinného subjektu č.j. MU-VEJ/2054/2013/Sú-VI. Z obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že povinný subjekt touto konkrétní spisovou složkou v době podání žádosti odvolatelky (11.1.2017) až do doby vydání napadeného rozhodnutí (23.1.2017), nedisponoval. Odvolací orgán úřední činností shledal, že důvodem k absenci spisové složky č.j. MU-VEJ/2054/2013/Sú-VI v držení povinného subjektu (včetně doby vydání tohoto rozhodnutí), je skutečnost, že kompletní originál spisové složky č.j. MU-VEJ/2054/2013/Sú-VI byl povinným subjektem na základě výzvy, dne 9.1.2017, předán Krajskému soudu v Ústí nad Labem jako nedílná součást vyžádaného spisu, který se týká žalovaného rozhodnutí povinného subjektu č.j. MU-VEJ/1701/2014/Sú-VI/R192 ze dne 20.10.2014, kde nutno dodat, je sama odvolatelka žalobcem“ (důraz doplněn soudem). Z uvedeného je patrné, že žalovaný vycházel ze skutkového stavu zjištěného ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, přičemž konstatoval, že i v době vydání jeho rozhodnutí se předmětný správní spis městského úřadu stále nacházel u krajského soudu. Soud dále uvádí, že žalovaný zdůraznil, že městský úřad neměl takový informační systém, ve kterém by žalobkyní požadované písemnosti bylo možné vyhledat. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí též implicitně vyplývá, že městský úřad požadovanými informacemi nedisponoval ani mimo spisovou agendu. Uvedené námitky tedy nejsou důvodné.

21. Soud dále hodnotil námitku žalobkyně, zda mohl městský úřad odmítnout poskytnutí požadovaných informací z toho důvodu, že nedisponuje správním spisem, který postoupil krajskému soudu. Ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2015, č. j. 5 As 112/2013-30, www.nssoud.cz, mj. vyplývá následující: „Z výše uvedeného tak Nejvyšší správní soud dovozuje další dílčí závěr: měl-li povinný subjekt povinnost požadovanou informaci ‚mít‘, měl také povinnost ji žalobci poskytnout, přičemž i v případě, že by touto informací sám fyzicky nedisponoval, bylo jeho povinností si ji ‚opatřit‘ např. u jiného povinného subjektu, popř. se kvalifikovaně vypořádat s otázkou nemožnosti tuto informaci získat (viz dále).“
22. Soud je toho názoru, že skutečnost, že se dotčený správní spis městského úřadu v době vyřizování žádosti žalobkyně o informace nacházel u krajského soudu, neopravňovala městský úřad k tomu, aby žádost o informace odmítl. Městskému úřadu nic nebránilo v tom, aby si požadované listiny, popřípadě celý spis po dobu, než žádost o informace vyřídí, vyžádal od krajského soudu. Soud shrnuje, že okolnost, že požadovaný správní spis městského úřadu v době vyřizování žádosti žalobkyně o informace byl postoupen krajskému soudu, neměla vliv na povinnost městského úřadu mít danou informaci (spis). Tato skutečnost tedy nemůže být důvodem pro odepření poskytnutí informací. Správní orgány tedy dospěly k nesprávnému právnímu závěru, a proto jsou jejich rozhodnutí nezákonná.
23. Za tohoto stavu bylo bezpředmětné zabývat se námitkami žalobkyně stran toho, že městský úřad disponoval požadovanými listinami mimo dotčený správní spis, neboť to nic nemůže změnit na tom, že důvodem pro odepření poskytnutí informací nemůže být skutečnost, že se správní spis nacházel u Krajského soudu v Ústí nad Labem.
24. Soud dále poukazuje na § 16 odst. 5 informačního zákona, podle něhož platí, že „[p]ři soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.“ Podle tohoto ustanovení tedy platí, že pokud nejsou dány žádné důvody pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informací, měl by soud povinnému subjektu nařídít, aby požadované informace poskytl. V projednávané věci však správní orgány dospěly k nesprávnému názoru, že důvodem pro odmítnutí žádosti žalobkyně o informace je skutečnost, že městský úřad v rozhodné době neměl daný správní spis k dispozici. Z uvedeného tak plyne, že městský úřad ani žalovaný nezkoumali, zda v projednávané věci neexistují další zákonné důvody pro odmítnutí poskytnutí informace. Ze správního spisu ani z rozhodnutí správních orgánů tedy nelze shledat, zda neexistují důvody pro odmítnutí poskytnutí informace, a proto soud nemohl nařídít městskému úřadu poskytnutí informace dle § 16 odst. 5 věty druhé informačního zákona.

25. Žalobkyní navržené dokazování žádostí o informace ze dne 11. 1. 2017, rozhodnutím městského úřadu ze dne 23. 1. 2017, č. j. MU-VEJ/99/2017/Sú-Še/R14, odvoláním žalobkyně ze dne 7. 2. 2017 a žalobou napadeným rozhodnutím soud v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl, neboť tyto listiny jsou součástí správního spisu, jímž se dokazování v soudním řízení správním neprovádí.
26. Uvedený nesprávný závěr žalovaného a městského úřadu spočívající v tom, že důvodem pro odepření poskytnutí informací je skutečnost, že se správní spis nacházel u Krajského soudu v Ústí nad Labem, činí žalobou napadené rozhodnutí i rozhodnutí jemu předcházející nezákonnými. Soud proto podle § 78 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušil. Za situace, kdy bylo zjištěno nezákonností zatíženo i rozhodnutí městského úřadu, soud v zájmu zachování dvojinstančnosti zrušil podle § 78 odst. 3 s. ř. s. i toto rozhodnutí. Současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
27. Nad rámec potřebného odůvodnění soud poukazuje na to, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí naznačil, aniž by to bylo však bylo jakkoli podpořeno listinami nacházejícími se ve správním spisu, že účastníkem řízení správního řízení vedeného městským úřadem pod sp. zn. MU-VEJ/2054/2013/Sú-VI, který byl postoupen zdejšímu soudu a který neměl městský úřad v době vyřizování žádosti o informace žalobkyně z tohoto důvodu k dispozici, mohla být sama žalobkyně (srov. odst. 4 na straně 3 rozhodnutí žalovaného). V této souvislosti soud upozorňuje na to, že žádostí podle informačního zákona nelze obcházet pravidla pro nahlížení do spisu. K tomu lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2018, č. j. 10 As 118/2018-53, publ. pod č. 3849/2019 Sb. NSS, www.nssoud.cz, v němž je uvedeno, že „nemohla-li žalobkyně vůbec nahlížet do spisu, nemohla se tomuto zákonnému zákazu vyhnout tím, že celou věc ‚překlopí‘ do jiného zákonného režimu. Žádosti podle informačního zákona nemohou jednoduše negovat explicitní zákonné výluky dle zvláštních zákonů, nemohou tedy ani obcházet či nahrazovat výluky z nahlížení do spisu. Ostatně právě § 2 odst. 3 informačního zákona vede k závěru, že si žadatel nemůže dle své libosti vybírat zákonný režim, v němž se seznámí s informacemi. Je-li žádost o informace svou povahou žádostí o nahlížení do spisu, typicky proto, že žadatel chce získat kopie celého spisu či jeho podstatné části, musí žadatel věc řešit cestou žádosti podle § 38 správního řádu, nikoliv cestou žádosti dle informačního zákona.“ V dalším řízení by se správní orgány měly zaměřit na to, zda je žádost žalobkyně o poskytnutí informací ze dne 11. 1. 2017, kterou požádala o aktuální soupis spisu sp. zn. MU-

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

VEJ/2054/2013/Sú-VI a o kopie veškerých listin zařazených do uvedeného spisu v době od 13. 12. 2016 včetně, svou povahou žádostí o nahlížení do správního spisu, na kterou by se mohla vztahovat výluka obsažená v § 2 odst. 3 informačního zákona.

28. Vzhledem k tomu, že žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit žalobkyni do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 17 704 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku 3 000 Kč, z částky 12 400 Kč za čtyři úkony právní služby právního zástupce žalobkyně po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů [převzetí a příprava zastoupení – písm. a); podání žaloby, podání repliky – písm. d); účast na jednání – písm. g)], z částky 1 200 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [čtyři režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu]. Jelikož byla v souvislosti s účastí právního zástupce žalobkyně u jednání soudu přiznána náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč, soud nemohl žalobkyni duplicitně přiznat částku 50 Kč za parkovné, jejíž úhradu zástupce žalobkyně doložil, neboť parkovné již pokrývá přiznaný režijní paušál podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu za účast právního zástupce žalobkyně u jednání soudu. Dále soud přiznal žalobkyni částku 904 Kč za jízdné jejího právního zástupce k soudnímu jednání ze Žatce do Ústí nad Labem a zpět 22. 7. 2020 v celkové délce 138 km osobním automobilem Kia Sorento, reg. zn. X, (kombinovaná spotřeba 7,4 l na 100 km) dle vyhlášky č. 358/2019 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad a 200 Kč za náhradu promeškaného času cestou k soudnímu jednání ze Žatce do Ústí nad Labem a zpět dle § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu. Soud nepřiznal žalobkyni odměnu za úkony jejího právního zástupce spočívající v doplnění žaloby ze dne 7. 5. 2020 a ze dne 13. 7. 2020, neboť argumentace obsažená v těchto podáních mohla být uplatněna již v žalobě nebo replice k vyjádření žalovaného, tj. v úkonech právních služby, za které soud žalobkyni přiznal náhradu nákladů řízení. Doplnění žaloby ze dne 7. 5. 2020 a ze dne 13. 7. 2020 proto nelze považovat za účelně vynaložené náklady řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 22. července 2020

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)